

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ Ing. M. M.**, bývajúcej v H., **2/ D. D.**, bývajúceho v H., **3/ K. C.**, bývajúcej v H., proti žalovanému **Ing. I. G.**, bývajúcemu v H., zastúpenému JUDr. P. G., advokátom v H., **o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 8 C 126/2007, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 9. novembra 2009, sp. zn. 7 Co 178/2009, 7 Co179/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalobcom 1/, 2/, 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Humenné rozsudkom z 3. júna 2009, č.k. 8 C 126/2007-127 v spojení s opravným uznesením z 5. júna 2009, č.k. 8 C 126/2007-148 určil, že nebohý M. M., zomrelý X., je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu 60/14520-ín z parcel uvedených vo výroku tohto rozsudku, zapísaných na LV č. X. kat. územia R. a to toho spoluvlastníckeho podielu, ktorý žalovaný nadobudol osvedčením o vydržaní vlastníckeho práva V X., Nz X. zo dňa 8. januára 2004 u notárky JUDr. I. B.. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcom 1/, 2/, 3/ trovy konania k rukám ich právneho zástupcu JUDr. J. S. v sume 1 314,85 eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia 1/, 2/, 3/ dostatočným spôsobom preukázali, že spôsob, akým žalovaný nadobudol podiel 60/14520-ín z nehnuteľností vedených na LV č. X. katastrálneho územia R., pôvodne na mene prapraprastarého otca M. M. (ženy A., rod. K.), nebol v súlade v ustanovením § 63 zákona č. 323/1992 Z.z., a taktiež

preukázali, že sú právni nástupcovia po pôvodnom pozemkovoknižnom spoluvlastníkovi. Túto skutočnosť nepoprel ani žalovaný. Spôsob, akým žalovaný vysporiadal vlastníctvo k lesným pozemkom v notárskom osvedčení, nebol zákonný. Žalovanému sa nepodarilo v tomto konaní preukázať ani prevody nehnuteľností jeho právnymi predchodcami v minulosti, následne až na jeho osobu. Jednoznačne nepreukázal splnenie všetkých atribútov potrebných pre vydržanie vlastníckeho práva, t.j. dobromyseľnosť, vstup do držby, pokojnosť a nerušenosť držby. Z dôvodu preukázania tvrdených skutočností žalobcami 1/, 2/, 3/, že aj samotní žalobcovia 1/, 2/, 3/ sú právnymi nástupcami a dedičmi po nebohom M. M., ktorý bol ich prapraprastarý otec a na základe toho, že postup príslušnej notárky pri spisovaní osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva nebol zákonný a preukázania naliehavého právneho záujmu žalobcov 1/, 2/, 3/ na takomto určení, súd žalobe žalobcov 1/, 2/, 3/ v plnom rozsahu vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Okresný súd Humenné uznesením z 11. augusta 2009, č.k. 8 C 126/2007-153 uložil žalovanému, aby v lehote 7 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatil súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti vo výške 66 eur v zmysle položky č. 17a/ sadzobníka zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

Krajský súd v Prešove, konajúci o odvolaniach žalovaného, uznesením z 9. novembra 2009, sp. zn. 7 Co 178/2009, 7 Co 179/2009 rozhodol, že sudkyňa JUDr. V. Č. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí, napadnuté uznesenie prvostupňového súdu potvrdil a napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. O nevyhlúčení sudkyne rozhodol z dôvodu, že v danej veci existenciu relevantného vzťahu k zástupcovi žalobcov 1/, 2/, 3/ z hľadiska ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p. sudkyňa ktorej vec pripadla na rozhodnutie, vo svojom písomnom vyjadrení nepotvrdila. Zrušujúci výrok rozhodnutia odôvodnil odňatím možnosti žalobcov 1/, 2/, 3/ konať pred súdom, keď súd prvého stupňa bez toho, aby ich vyzval na odstránenie nedostatkov v zmenenej žalobe, určil za vlastníka sporného spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam nebohého M. M., rozhodol o niečom, čo podľa obsahu zmeny žaloby nebolo ani predmetom konania. Napadnuté uznesenie prvostupňového súdu potvrdil podľa § 219 O.s.p., majúci za to, že je vecne správne.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu v časti, ktorou rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie,

podal dovolanie žalovaný. Navrhol uznesenie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu bolo porušené jeho ústavné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keďže podľa názoru žalovaného mal odvolací súd jeho odvolaniu v napadnutej časti vyhovieť, žalobný návrh žalobcov 1/, 2/, 3/ v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu trovy konania. Za nesprávny považoval právny názor odvolacieho súdu, že prvostupňový súd má po vrátení veci postupovať podľa § 43 ods. 1 O.s.p., nakoľko tomuto postupu bráni právoplatné uznesenie súdu prvého stupňa o pripustení zmeny žaloby zo dňa 9. februára 2009, č.k. 8 C 126/2007-93. Namietal, že prvostupňový súd sa s uvedeným uznesením vôbec nevysporiadal. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za zmätočné. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci.

Žalobcovia 1/, 2/, 3/ sa k dovolaniu žalovaného nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní)

cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Nakoľko uznesenie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti nevykazuje niektorý zo znakov uvedených uznesení (v danom prípade uznesením odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa), je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa § 239 nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

K námietke dovolateľa, že postupom odvolacieho súdu bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, dovolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach prezentoval svoj názor, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01). Právo na súdnu ochranu neznamena nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (napr. II. ÚS 37/01). Všeobecné súdy postupom, ktorým rešpektujú platný Občiansky súdny poriadok nemôžu porušiť základné právo

navrhovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 811/00). Postupom odvolacieho súdu preto nedošlo k porušeniu práv dovolateľa.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalobcom 1/, 2/, 3/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodali návrh na ich priznanie (§ 151 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. mája 2010

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská